

Pielgrzymka pokoleń

Człowiek wciąż zmierza do kresu drogi,
Jak masy wód rzeki do morza;
Mija po drodze rafy, przeszkody,
Góry, doliny, bezdroża.

Wpleciony w rytm czasu, co płynie,
Którego nic nie zatrzyma,
Bezwolny, poddany jego działaniu,
Żył tu i już go nie ma.

Idzie w pielgrzymce ludzkich pokoleń,
To chwieje się, to potyka,
By znów się podnieść i spieszyć dalej,
Gdzie ziemia się z niebem styka.

Tam gdzie majaczy linia w oddali,
Do tej bezpiecznej przystani,
Gdzie oczekuje go cisza, spokój,
Gdzie przebywają wybrani.

Życie jest drogą mozolną, trudną,
Jest próbą, każdemu zadaną,
Obyśmy mogli dobrze ją przebyć,
By zdobyć miejsce wybranych.